

ANDRZEJ MALESZKA

ČAROBNO DREVO

SKRIVNOST
MOSTU

ANDRZEJ MALESZKA
ČAROBNO
DREVO

ANDRZEJ MALESZKA

ČAROBNO DREVO

SKRIVNOST MOSTU

Družina
2015

Andrzej Maleszka
ČAROBNO DREVO
Skrivnost mostu

Naslov izvirnika: Magiczne drzewo: Tajemnica Mostu

© izvirnika: Andrzej Maleszka

© za slovensko izdajo: Družina d. o. o.

Prevod je objavljen v dogovoru s Społeczny Instytut
Wydawniczy ZNAK Sp. z o.o., Krakov, Poljska.

Ilustracije: © Morski Studio Graficzne Sp. z o. o. 2009

Prevod: Andrej Turk

Jezikovni pregled: Marija Bratina

Grafična priprava: Nika Jesenko, Družina d. o. o.

Izdala in založila: Družina d. o. o.

Za založbo: Tone Rode

Naklada: 800 izvodov

Tiskano v Sloveniji

Ljubljana, 2015

Več informacij o knjigah založbe Družina dobite na
www.druzina.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.162.1-32-93

MALESZKA, Andrzej, 1955-

Čarobno drevo. Skrivnost mostu / Andrzej Maleszka ; [prevod
Andrej Turk]. - Ljubljana : Družina, 2015

Prevod dela: Magiczne drzewo. Tajemnica mostu

ISBN 978-961-04-0156-8

278823680

Leta dva tisoč se je nad dolino reke Varte znesla strašna ujma. Divjala je nepretrgoma tri dni in tri noči. Prestrašene živali so se poskrile v najgloblje rove in brloge. Majhni otroci pa so svoje glave zakopali pod blazine, da ne bi slišali grozečega grmenja. Vihar je razkril marsikatero streho in mnogo domov je ostalo brez elektrike.

Tretji dan je v stari hrast na hribu udarila strela in ga preklala. Orjaško drevo je zgrmelo na tla, da so se stresle vse okoliške hiše. Takoj nato je nevihta prenehala.

A to ni bil navaden hrast. To je bilo čarobno drevo, ki je vsebovalo neverjetno čudežno moč, le da takrat tega še nihče ni vedel.

Gozdarji so deblo odpeljali na žago in ga razžagali na deske. Iz lesa so izdelali na stotine različnih predmetov, v vsakem je ostal delček čarobne moči. Tako se je v običajnih predmetih skrivala moč, kakršne svet še ni poznal. Razposlali so jih po trgovinah, in od tistega dne so se po vsem planetu začele dogajati neverjetne reči.

SKRIVNOST MOSTU

Latte je bila majhna bela muca s črnimi ušesi. LČeprav je živel v Benetkah, se ni marala potepati ob kanalih kakor večina beneških mačk, ampak je bila povsem zvesta svojemu gospodarju. Kadar je bil Giuseppe zdoma, ga je potrpežljivo čakala in ves čas pogledovala na uro. Včasih je s tačko nestrpno premikala kazalce naprej.

Kadar je Giuseppe zamudil, mu je odpustila šele potem, ko ji je dovolil, da se je zleknila na svojem najljubšem prostoru – njegovi glavi. Okoli nje se je ovila kot mehka kučma in zadovoljno predla.

– Od vseh bitij na svetu me ima Latte najraje, je rad ponavljal Giuseppe.

Toda zadnje čase je Latte postala nemirna, kot da bi slutila bližajočo se nevarnost. Giuseppe, ki je bil lastnik tovarne spominkov, ni ničesar opazil. Bil je preveč zaposlen z nenavadnim naročilom neke čudaške filmske ekipe, ki je želela v Benetkah posneti oglas za kokakolo. Za posebne učinke

je potrebovala miniaturne modele ljudi, hiš in beneškega mostu *Ponte dell'Accademia*. Vse je moralo biti čisto tako kakor v resnici, samo stokrat pomanjšano.

Giuseppe je na mostiček, ki je bil narejen iz hrastovega lesa, pritrdil še zadnjo svetilko, nato pa ponosno občudoval svoj izdelek.

Latte je zamijavkala.

– Tudi tebi je všeč, kajne? Mislim, da sem si zaslužil skodelico kave. Ti pa malo halve.

Odhitel je v kuhinjo. Muca, ki je oboževala halvo, je Giuseppeja pospremila s hvaležnim pogledom. Nato pa se je odločila, da se bo sprehodila po mostičku, ki ga je naredil gospodar.

A takoj ko je stopila nanj, so se začele dogajati čudne reči. Najprej so se prižgale svetilke na njem, nato pa je zažarel ves most!

Delavnico je preplavila močna svetloba. Tudi Latte je zasijala kot lampijon.

Divje je zamijavkala in dlaka na vratu se ji je naježila. Stekla je čez most in skočila na mizo. Ne navadna svetloba je ugasnila.

Giuseppe se je vrnil.

– Latte! Pridi sem!

Muca ga ni niti pogledala.

– Halvo imam zate. Proti njej je stegnil roko s skodelico.

MIJAV! Latte je divje zamijavkala in ga opraskala. Osuplo jo je pogledal. Še nikoli ga ni opraskala!

– Je kaj narobe s tabo?

Latte je strmela v Giuseppeja, kot da ga prvič vidi! Kot da ne bi več poznala svojega gospodarja!

Poskušal jo je vzeti v naročje. Muca se mu je iztrgala iz rok, skočila na okensko polico in skozi okno. Pristala je v gondoli, ki je ravno priplula po kanalu pod hišo.

Giuseppe je planil k oknu in zagledal svojo muco, ki se je počasi oddaljevala.

– Latte!

Muca se ni niti ozrla. Kot da bi kar naenkrat pozabila ljubega gospodarja. Giuseppe je s strtim srcem gledal za njo. V valovih, ki jih je za sabo pustila gondola, je zagledal odsev oblakov. In še ne-

kaj drugega ... nekaj nenavadnega! Giuseppe se je ozrl v nebo in vzkliknil od začudenja.

Zagledal je letečo hišo! Ne balona, ampak pravo pravcato hišo, ki je letela med oblaki. Giuseppeju se je zazdelo, da je z neba zaslišal tudi oddaljeno vpitje na pomoč. Hip zatem pa so hišo zakrili oblaki in vpitje je utihnilo.

Giuseppe je pomislil, da so to le prividi. Nadel si je karirasti površnik in se odpravil iskat svojo mucu.

- Na pomoč!
- Ali niste slišali?
- Kaj?
- Nekdo kliče na pomoč.
- Nemogoče.
- Na pomoč!
- Res nekdo kliče!

Očka in mama sta planila na hodnik, Toša, Filip in Viki pa za njima. Celo Kuki je zapustil svojo

opazovalnico na balkonu in stekel za družinskimi člani.

Stali so pri vratih in spet zaslišali: Na pomoč!

– Pojdimo pogledat!

Filip je prijel za kljuko.

– Stojte, ga je ustavil očka, greva sama z mamó.

Vi ostanite tu.

– Zakaj ne moremo iti z vama?!

– Zato, ker je prenevarno.

Očka je previdno odprl vrata. Po hodniku je zavrel močan prepih. Stopnišče so zameglili oblaki, ki so vdirali skozi razbita okna. Ko sta z mamó stopila na stopnice, se je hiša zazibala. Neka škakla se je prevrnila in padla skozi luknjo v steni proti zemlji, ki je bila oddaljena več tisoč metrov.

Kuki je zaprl oči, da ne bi videl strašnega prepada.

Njihova hiša, ki jo je čarovnija iztrgala iz ulice, se je dvigala nad oblaki. Veter in neka skrivnostna sila sta jo gnala proti jugu. Niso je mogli ustaviti. Rdeči stol, ki je bil vir njihove moči, je ostal na zemlji.

Ko je čarovnija dvignila hišo v zrak, je nekaj sten razpokalo. Veter je z zunanjega zidu odtrgal veliko oglasno tablo za želeje ŽU, ki je zdaj kot obešenec visela na kablju in grozljivo škripala.

Leteča hiša bi lahko vsak trenutek razpadla! Reševalce so poskušali poklicati s prenosnimi telefoni, vendar tako visoko ni bilo signala. Odvrkli so tudi več listkov s sporočili, a jih je veter razcefral na koščke. Niso več videli nobene človeške rešitve. Izgubljali so upanje.

Očka in mama sta šla po hiši preverit, če z njimi morda letijo tudi sosedje, a sta našla druga stanovanja prazna. Očitno je vsem uspelo pobegniti, preden se je hiša dvignila v nebo. Ali pa so popadali skozi okna. V leteči hiši so bili brezupno sami. Vsaj tako se jim je zdelo.

– Na pomoč!

Klic, podoben glasu deklice, je prišel od spodaj.

Filip je pokukal izza vrat in prisluhnil.

– Iz pritličja kliče, je ugotovil, starši pa so odšli na podstrešje!

Pomignil je sestri.

– Greva pogledat?

– Pojdiva ...

Filip in Toša sta se previdno odpravila po stopnicah navzdol. Viki in Kuki sta jima sledila.

– Vidva ostanita tukaj! je ukazal Filip.

– Jaz grem, je odločno dejal Kuki.

– Jaz tudi, je dodala Viki. Najstarejša sem!

Pa še prav je imela. Preden je Viki po čarovniji znova postala osemletna deklica, je bila odrasla ženska.

Previdno so se spustili po razmajanih stopnicah. Skozi luknje v stenah so vdrli oblaki in jih obdali kot sluzaste lovke hobotnice. Na koncu niso več ničesar videli.

Spet so zaslišali klic »na pomoč«.

– Iz stanovanja Podlakovih kliče ... je ugotovila Toša. To mora biti Melanija!

– O, ne, je zastokal Filip. Da mora prav ta trapa-sta Veverica leteti z nami?

Melanija Podlak je bila dvanajstletna sosedova hči, ki so jo klicali Veverica zaradi njenih las, rde-

čih kot veвериčji rep. V šoli je nihče ni maral, čeprav še sami niso vedeli, zakaj. Najbolj od vseh jo je sovražil Filip.

Toša je pritisnila na kljuko pri Podlakovih. Vrata so se odprla le za nekaj centimetrov, nato pa so se zataknila. Filip se je vanje zaletel z ramo, da so se na stežaj odprla in je kar zletel noter.

– Pazi!

V stanovanju je manjkal kos tal, ki so se najbrž odtrgala, ko se je hiša dvignila v nebo. Skozi veliko luknjo je vdiral veter in videla se je oddaljena zemlja. Previdno so vstopili. Filip se je odplazil v notranjost.

– Hej, je kdo tukaj? je zavpila Toša.

– Pomagajte mi!

Glas je prihajal iz kopalnice. Stekli so tja in na tleh zagledali narobe poveznjeno kad. Klici so prihajali prav od tam.

Vsi štirje so s težavo privzdignili težko kad. Najprej se je prikazala vitka roka, nato pa rdečelasa glava in vse drugo, zavito v brisačo. To je bila nedvomno Melanija Podlak.

– Veverica, pridi ven, je vzkliknil Filip. Hitro! Ne moremo več držati te kadi!

Melanija je prilezla izpod kadi zadnji trenutek. Hip zatem je ta zdrsnila Kukiju iz rok in s treskom zgrmela na ploščice. Melanija je napenjala oči, a je le nejasno videla. Bila je kratkovidna in ni imela kontaktnih leč.

– Toša, kaj se je zgodilo? je zašepetala. Ko sem se kopala, se je hiša nenadoma nagnila in kad se je zvrnila name. Že ves dan čepim pod njo! Kje je moja mama?

– Tvoja mama verjetno ne leti z nami.

– Kako ... leti? Melanija ni mogla verjeti svojim ušesom.

Toša je bila v zadregi. Ni vedela, kako naj ji čim bolj neboleče razloži, kaj se je zgodilo. Prehitel jo je Filip, ki pa ni bil nič kaj nežen.

– Stvar je taka. Hiša se je dvignila v zrak in leti neznano kam. Ker ne moremo pristati, bomo umrli od lakote. Če pa bo hiša že prej razpadla, se bomo raztreščili na tleh in bo od nas ostal samo zmazek. To pa je eno in isto, je končal brez dlake na jeziku.

Melanija ga je osuplo pogledala, nato pa skočila pokonci in stekla proti oknu.

– Pazi! so zavpili.

Prepozno. Kratkovidna Melanija ni opazila luknje na tleh in je padla skozi v desetkilometrski prepad. Veverica je pogosto imela kakšno podobno smolo.

Prestrašeni otroci so stekli k luknji, prepričani, da bodo zagledali Melanijo, ki pada skozi oblake, a je ni bilo nikjer. Pač pa so zaslišali njeno vpitje na pomoč.

Še bolj so se nagnili.

Deset metrov pod letečo hišo je na električnem kablju visel velik reklamni pano za želeje ŽU. Oglas jim je šel na živce zaradi ženskega modela z želatinastimi lasmi. Klicali so jo Želatinka. Zdaj pa je prav ta bebasti oglas rešil Melaniji življenje. Veverica se je držala za okvir panoja, ki se je zibal pod hišo kot nihalo na stenski uri, in obupano kričala.

– Vsak hip jo bo odneslo! je prestrašeno zavpila Toša.

– Kuki! Pokliči starše! Hitro!

Viki in Kuki sta odhitela na podstrešje, Filip pa se je nagnil čez rob odprtine.

- Ponjo grem!
- Padel boš! je kriknila Toša.

Ni bilo časa za razpravo. Filip se je oprijel kabla, na katerem je visel pano, in se po njem spustil deset metrov. Prišel je do Melanije.

– Veverica! je zavpil na ves glas, da bi preglasil veter.

Melanija se je obrnila in pogledala Filipa z grozo v očeh, nato pa se ga je z vso močjo oklenila, kot majhen otrok. Ko ga je tako objemala, so ga njeni lasje žgečkali po licih.

Filip je pogledal navzdol in med oblaki zagledal zemljo. Zdela se mu je tako neznansko daleč, da bi do nje padala vsaj pol ure in se raztreščila v kašo.

– Melanija, splezaj po kablu navzgor! Pomagal ti bom! Grev.

- Padla bom!
- Ne boj se. Varoval te bom.

Ona pa se ga je držala kot klop in se ni hotela premakniti.

– Melanija, pojdi že, drugače bova oba umrla.
Prosim te!

Melanija je spustila Filipa in začela plezati. Na srečo se je izkazalo, da ima močne roke. Vzpenjala se je precej hitro. Ker pa je bil kabel spolzek, se je na pol poti ustavila in začela drseti nazaj. Filip jo je zgrabil za ramena.

– Drži se, Melanija! Še malo!

Spet sta se začela trudoma vzpenjati. Vanju se je neusmiljeno zaganjal veter, bila sta prezeblata do kosti, s panoja pa se jima je smejala bebasta reklama za želatinaste bombone. Filip si je prisegel, da jih nikoli več ne bo niti poskusil.

Končno sta priplezala do odprtine v hišnih tleh.

– Še en meter! ju je hrabrila Toša.

Podala je roko Filipu, on pa je zavpil: Najprej potegni gor Melanijo!

Zgrabila jo je za roko in jo potegnila v hišo. Za njo je skozi luknjo z zadnjimi močmi prilezel v sobo še Filip. Povsem izčrpan se je naslonil na steno in lovil sapo.

Melanija se mu je približala in ga dolgo gledala.

– Hvala ti, Filip, je zašepetala.
Potem pa je omedlela.

Melanija je ležala na kavču in se tresla od mraza, čeprav je bila pokrita s sedmimi odejami. Na fotelju zraven nje je drgetal Filip. Trdil je, da ga ne zebe, čeprav so mu zobje šklepetali kot španske kastanjete. Mama jima je naredila čaj, in sicer tako, da je vodo segrela s svečami.

– Ko nam zmanjka sveč, bomo morali piti hladno vodo, je vzdihnila.

– Kaj pa, ko nam zmanjka vode, je zaskrbljeno vprašala Toša, kaj bomo pili pa takrat?

– Lovili bomo deževnico.

– Ne bomo je mogli, ker letimo nad oblaki, je modrovala Viki. Dežuje pod nami.

Melanija je odprla oči. Bila je zelo bleda.

Mama ji je podala skodelico čaja.

– Spij tole, Mela. In vzemi aspirin.

– Ne smem. Na aspirin sem alergična.

- Žal mi je, a nimam drugega. Se počutiš kaj bolje?
- Malo že ... Samo v glavi se mi vrti.
- Ker se hiša močno ziblje.

Melanija se je premaknila bližje k mami.

- Gospa, ali niso to le sanje? Mar zares letimo?
- Čisto zares.
- In bomo vsi umrli?
- Ne boj se. Bomo že našli način, da se vrnemo nazaj na zemljo ... Spij tale čaj, ker si vsa prezebla. Melanija je naredila požirek vročega napitka.

Tedaj je vstopil očka s košaro, polno steklenic vode in poklical ženo.

– Katarina, pomagaj mi! Preiskati moramo hladilnike v vseh stanovanjih in nabrati vso hrano in vodo. Kje pa je Kuki?

- Na balkonu sedi, je povedala Viki, in čaka ...
- Na kaj?
- Na rdeči stol. Domišlja si, da bo priletel in nas rešil.

– Dobro, da vsaj nekaj počne. Samo pazi naj, da ne bo zletel dol.

Toša je stopila k očetu.

– Očka, ali misliš, da nas bo stol zares rešil?

– Ne vem, Toša, žal ne vem ... Očka jo je stisnil k sebi. Potem je vzel veliko vrečko in z mamó sta šla »na lov« za jedačo in pijačo.

Melanija je pokukala izpod odeje in prosila Filipa, naj ji že enkrat razloži ...

– Kaj pa?

– Kako to, da ta hiša leti? Kako se je to zgodilo?

Toša in Filip sta se spogledala. Čarovnija rdečega stola je bila skrivnost, ki je niso še nikomur izdali.

– Tega ti ne moremo povedati.

– Prisežem, da bom držala jezik za zobmi. Jaz ne izdajam skrivnosti!

Pravzaprav je govorila resnico. Veverica v šoli ni imela nobenega prijatelja, ki bi mu lahko razkrivala skrivnosti.

– Njej menda lahko zaupamo, je Toša zašepetala bratu. Tako in tako leti z nami ...

– Prav. Samo da ne boš spet omedlela. Filip je prisedel k Melaniji.

– To je čarovnija, veš?

– Čarovnija?!

– Imamo neki čaroben predmet, ki izpolni vse naše ukaze. Filip ji ni razkril, da je to rdeči stol.

– Po nesreči smo mu ukazali, naj hiša poleti, in zgodilo se je. Tako bomo leteli brez konca.

– Zakaj pa?

– Ker je čarobni predmet ostal na zemlji in ne moremo preklicati čarovnije.

Toša se je zbala, da bo Melanija spet omedlela, ta pa je navdušeno vzkliknila: Saj to je tako kot v filmu!

– Da. Le da v filmu igralci ne umrejo v resnici, mi pa bomo.

– Ste koga poklicali za pomoč?

– Telefoni ne delujejo.

– Kaj pa, če bi signalizirali SOS z ogledalom? je predlagala Melanija.

Na Tošino presenečenje Filip Veverici ni odgovoril posmehljivo, ampak ji je spoštljivo prikimal.

– Ni slaba ideja.

Iz kopalnice so prinesli ogledalo. Filip se je z njim nagnil skozi okno in ga obrnil tako, da je odbijalo sončne žarke na zemljo. Veverica pa je pred ogledalom večkrat zamahnila z brisačo. Na zemlji

se je trikrat kratko, trikrat dolgo in trikrat kratko zabliskalo, kar v Morsejevi abecedi pomeni NA POMOČ.

– Tega ne bo nihče opazil, je dejala Toša, preveč je oblakov.

Oblakov je bilo vedno več. Toša je zaskrbljeno opazila, da spreminjajo barvo. Niso bili več beli kakor jagnjeta, ampak vedno temnejši. Postajali so podobni čudnim pošastim. V daljavi je zagrmelo.

– Nevihta se bliža ... Pokličite Kukija.

Kuki je stal na balkonu in skozi daljnogled opazoval nebo. Bil je prepričan, da bo rdeči stol prej ali pozneje priletel nazaj k njim. Čeprav bi bil na stotine kilometrov daleč, ni dvomil, da se bo vrnil ob pravem času!

– Kuki, pridi dol z balkona! je zaklicala Toša.

– Tukaj bi rad počakal.

– Ne moreš ostati tam. Nevihta se bliža.

V potrditev tega je znova zagrmelo. Tokrat precej bližje.

Do večera so črni oblaki povsem prekrili nebo. Leteča hiša se je v silovitem vetru srhljivo zibala,

kot gugalnica. Grmelo je skoraj brez premora. Strele so švigale z neba na zemljo ali pa so eksplodirale med oblaki in razžarile obzorje. To je bil grozljiv prizor. Mama je spustila žaluzije in otrokom prepovedala gledati skozi okno.

Brez besed so večerjali in poslušali divjanje nevihte. Veter se je krepil. Leteča hiša se je tresla in ječala, kot da bo vsak trenutek razpadla. Od časa do časa je glasno počilo. Na koncu je očka začel igrati klavir, da bi preglasil grozljivi trušč.

Melanija je sedla zraven Filipa.

– Se bojiš? ga je tiho vprašala.

– Malo že ...

– Le koga ne bi bilo strah v takšnem položaju?

Zelo si pogumen. Zelo veliko si tvegaj, da si me rešil ... Sama bi stoođstotno padla. Nato mu je zašepetala na uho: Veš, če bomo preživeli, bom o vsem tem narisala strip. In ti boš glavni junak ...

Prekinilo jo je grmenje. Hišo je oplazila strela. Nekaj opek je z velikim hrupom zgrmelo na tla in na klavir se je usul omet. Melanija je zgrabila Filipa za roko. Očka je prenehal igrati in skočil k otrokom.

– Pridite k meni!

Stisnili so se k njemu.

– Poslušajte, zbrati moramo vse tkanine: rjuhe, prte, brisače, vse!

– Zakaj pa?

– Da si sešijemo padala.

– Ali bi rad, da skočimo s takšne višine? je prestrašeno vzkliknila mama.

– Nobene druge izbire nimamo. Obrnil se je h Kukiju in Viki. Pripravita igle in sukanec. Šivali bomo vso noč.

Grom je znova stresel hišo.

– Mislim, da moramo pohiteti s temi padali ... je resno pripomnila Toša.

Po petih urah šivanja so jih od vbodov igel že pošteno boleli prsti. Delo je šlo najhitreje od rok Melaniji, ki je bila pri tem resnično spretna.

– Kdo pa te je naučil šivati? jo je z občudovanjem vprašala Toša.

– Sama sem se naučila. S šivanjem sem doma preganjala dolgčas, kadar sem bila bolna. Melanija je zaradi angine pogosto izostala od pouka.

– Daj sem, bom jaz dokončala namesto tebe!

Filip ji je z olajšanjem izročil iglo. Veverica je vzela padalo in ga naglo šivala.

– Bojim se, da tile ne bodo kaj dosti ublažili našega pristanka na zemlji, je rekla Viki ob pogledu na padalo, sešito iz brisač.

– Prava padala so narejena iz super lahkih snovi.

– Ne skrbi, ji je mirno odvrnil Kuki. Zagotovo bo priletel on in nas reš...

Prekinil ga je strahovit pok.

– Strela je udarila v hišo! je zakričal Filip.

Hiša se je tako močno stresla, da so vsi popadali na tla.

– Očka!

Hiša se je nagnila kakor potapljajoči se Titanik.

Klavir, ki je stal v kotu, je zdrsel proti steni in treščil vanjo kot bomba. Naredil je veliko luknjo in skozi njo zletel iz hiše. Za njim so se zakotalili vsi njeni stanovalci. Zaman so se skušali za kaj oprijeti.

